

Деца от училище “Кирил и Методий” в Париж отпразнуваха празника на писмеността, който тази година е и седми патронен празник на училището

*Бе време, писмеността наша кога обходи целий мир;
за всесветовната просвета тя бе неизчерпаем вир.*

В живота има едни особени, пълтни, пълни дни, в които се случват чудеса или поне се изпълват сърцето и душата на човек. И каквото и да се случи през тях, то все се влива в онова поточе, което захранва живецата му за дълго. Днешният 26 май се оказа от тях, от тези благословени дни.

Сутринта, намусеното, сиво небе и термометърът, който от месеци е забравил, че има цифри и над 12 и 13, са отказали мнозина от участие в годишния български излет, посветен на създаделите на азбуката ни, Кирил и Методий и организиран от госпожа Елена Горгачев.

И може би в този момент започна да се пълни денят на тези, които се претрашиха. Въпреки сивото, въпреки студеното, въпреки умората от седмицата, се стекохме. С деца, с цветя, с шапки и шалове, с торби, с гозби, с напитки, със сърцата си. С апаратчетата, с носни кърпички. И така, малко по малко, магията хвана. Деца от училището “Кирил и Методий” и детската градина “Зайченцето бяло” участваха в програмата първи след благослова на свещеника. Ранното ни участие се оказа, че разочарова мнозина закъснели в чудене, ще го бъде ли или няма да го бъде времето. После дълго идваха и питаха. А ние, учители, настоятели, родители, разказвахме, разказвахме. Може би лошото време беше и добре дошло, защото няма зала, плочник, тераса, които да могат да съберат 160 деца. В този относително ранен час, децата бяха малко, може би трийсетина, но пък заредени с детския си ентузиазъм и с вълнуваща и трогателна програма! Всички учители, подрагани, очакваха питомците си.

Чудото започна с едно плахо “Върви народе възроде”, което много бързо се превърна в цяла пееща зала седнали на маси, пред пълни чинии и чаши, хора. И пяха всички песни, с всичките им куплети, от началото, до края. Премина като едно прекрасно пътуване по вълната на подбрани мигове от детството ни - моето, вашето, тяхното... За този единствен по рода си празник на буквите, учителките ни бяха

подбрали едни от най-достойните радетели на словото - Иван Вазов, Любен Каравелов, Стоян Михайловски. Навестихме те, Хубава моя горо, попитахме се Де е зората, и де се белий Дунав лей, развяхме байряк и слязохме от Радецки край Козлодуй с войводата Ботев, малките ни разказаха в песен новата си книжка...

Пренесоха ни далеч, далеч географски и далеч във времето и само сълзите, които издайнически се търкаляха по бузите ни, ни закотвяха с неумолимото си припомняне на безвъзвратността на всеки един миг от живота. Миговете са перли, които човек може да събира и да нанизва, когато се е научил да ги усеща и цени. Нашите мигове днес ги нанизахме за себе си и за училището ни. Програмата завърши с поднасяне на венец, изплетен в ранни зори от учителка и деца.

А небето, докато сме нижели перлените ни мигове..., небето се разведри.

Последваха обичайните за един излет, с крайна цел маса, занимания. Деца дълго играха по поляната наоколо.

И още идваха хора и питаха за училището... къде, кога, как. И поздравяваха. Заповядайте, елате да ни видите, елате да ни усетите, владеем тази магия, караща децата ни, които обективно нямат нищо общо с България, да я паят, да я разказват, да я пишат и да я четат. И да ни разплакват.

Празникът завърши с обичайната томбола, от която магазинът Бай Ганьо спечели телевизор. Какво общо има това с нас ли? Това че управителите на магазина се спогледаха за миг и ни го дариха - на училището. За което, им благодарим!

Боряна Евтимова,
асоциация
“Български език - език европейски”
Association
“Langue bulgare, langue d’Europe”
www.languebulgare.fr

